

Kerekes Aliz: Hitünk és reményünk

1823. január 22-én Kölcsey Ferenc befejezte egy kéziratát, ami később a magyar nemzet imájává vált. Ez a kézirat a Himnusz – avagy a nép zivataros századairól tudósító költemény. Általános és középiskolában elő-előkerült e híres mű, annak műfaja, a versszakonként való elemzése. Amire hangsúlyt szeretnék fektetni ebben a rövid esszében, azok a gondolatok, illetve érzések, melyek bennem vannak, amikor meghallom a Himnuszt.

Kölcsey ezen a napon tisztázta le a Himnuszt, megzenésítésére később Bartay Endre pályázatot írt ki, melyet Erkel Ferenc nyert meg. Később, 1938-ban Donhányi Ernő karmester, zeneszerző átdolgozta a művet, és ezzel elnyerte mai formáját. Kölcseyről Gróf Széchenyi István így nyilatkozott: „...Mikor aztán ökölbe szorított jobbját emelve, úgy állott, mint egy túlvilági lény, kinek szellemszavát közvetlenül lelkünk lelkével véltük hallani.”

Amikor meghallom ezt az ódát, szinte megelevenedik előttem a múlt. Minden egyes alkalommal kiráz a hideg, és végtelen nyugalom száll meg. Visszarepít azokba az időkbe, mikor még általános iskolás voltam és erről a költeményről tanultunk. Különleges vonzereje van, nemhiába ez a nemzeti himnuszunk. Mindannyiszor hatással van rám, hisz' abban a korban íródott, mikor a cenzúra nem tűrhette a vele ellentmondó véleményeket, ezért is „kényszerült” Kölcsey egy alcímmel megírni a költeményt: a nép zivataros századaiból. Mikor felcsendülnek akkordjai, a sorok magukkal ragadnak, lelki szemeim előtt látom a múltat: Árpád, honfoglalás, török uralom, Mátyás király uralkodása... Mind a mai napig, ha úgy adódik, megnyitom a videómegosztó platformot és megkeresem. Meghallgatom, könnybe lábad szemem, annyira megható és szívbemarkoló ez az egész.

A külföldiek sokszor szomorúnak, lehangolónak hallják nemzeti imánkat, ami a magyar történelem szempontjából nem is meglepő. Véleményük szerint egy himnusznak sokkal vidámabbnak és lelkesebbnek kellene lennie. Én viszont azt gondolom, hogy minden nemzetnek a saját himnusza a legtökéletesebb és mint egy magyar ember, a sajátunkról sem mondhatom ezt másképp. A mi nemzeti imánknak ünnepélyes, felemelő és magasztoló hangulata van, ami tökéletesen illeszkedik az ódák, himnuszok irodalmi műfajának jellemzői közé.

Miközben hallgatom a megzenésített verziót, arra gondolok, hogy tiszteletet és megbecsülést érdemelnek azok a hősök, költők, zeneszerzők és felmenők, akik miatt itt lehetünk és amiért ez az ima is itt szállhat a levegőben, felcsendülhet minden egyes nemzeti ünnepünkön. Tiszteletet érdemelnek azok, akik életüket és vérüket áldozták azért, hogy hazánk megmaradjon szentnek, kereszténynek és legfőképpen: magyarnak.

Feladatunk és kötelességünk a múlt eseményeiből tanulni és életünk során a tapasztalatokat beépíteni az életünkbe, az ősöktől kapott értékek alapján élni és dolgozni, hogy országunk fennmaradhasson és az utánunk jövő nemzedékek is büszkén elmondhassák: magyarnak születtem, ez a hazám.